

Mål C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl mot Bundeszentralamt für Steuern

(begäran om förhandsavgörande från Finanzgericht Köln)

”Sjätte mervärdesskattedirektivet — Artikel 17.3 och 17.4 — Återbetalning av mervärdesskatt — Åttonde mervärdesskattedirektivet — Återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade inom landets territorium — Artiklarna 3 b och 9 andra stycket — Bilaga B — Intyg om skattestatus — Rättslig betydelse — Trettonde mervärdesskattedirektivet — Återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade inom gemenskapens territorium — Artikel 1.1 — Begreppet sätet för sin ekonomiska verksamhet”

Förslag till avgörande av generaladvokat V. Trstenjak föredraget den 19 april 2007 I - 5658
Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 28 juni 2007 I - 5677

Sammanfattning av domen

1. *Skattebestämmelser — Harmonisering av lagstiftning — Omsättningskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt — Återbetalning av skatten till skattskyldiga personer som inte är etablerade inom landet*
(Rådets direktiv 79/1072, artiklarna 3 b och 9 andra stycket samt bilaga B)

2. *Skattebestämmelser — Harmonisering av lagstiftning — Omsättningsskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt — Återbetalning av skatten till skattskyldiga personer som inte är etablerade inom gemenskapens territorium*
(Rådets direktiv 86/560, artikel 1.1)

1. Artiklarna 3 b och 9 andra stycket i åttonde direktivet 79/1072 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Regler för återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga som inte är etablerade inom landets territorium, skall tolkas så, att det intyg som skall utformas enligt förlagan i bilaga B till detta direktiv i princip ger upphov till en presumtion för att den sökande inte endast är skattskyldig för mervärdesskatt i den utfärdande medlemsstaten, utan också för att nämnda person på ett eller annat sätt är etablerad där, oavsett om detta sker i form av sätet för näringsverksamheten eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs.

Dessa bestämmelser innebär emellertid inte ett förbud för skattemyndigheten i den återbetalande medlemsstaten, som hyser tvivel om den ekonomiska verkligheten vad gäller det företag som anges i detta intyg, mot att försäkra sig om denna verklighet genom att vidta de administrativa åtgärder som för detta ändamål föreskrivs i gemenskapsrättsliga bestämmelser om mervärdesskatt.

Om det av de infordrade uppgifterna framgår att den adress som anges i intyget om skattestatus inte överensstämmer med vare sig sätet för den skattskyldiges näringsverksamhet eller det fasta driftställe från vilket densamme genomför sina affärstransaktioner, har skattemyndigheten i den återbetalande medlemsstaten rätt att neka den skattskyldige återbetalning, utan att det påverkar den senares möjlighet att väcka talan.

Skattemyndigheten i den medlemsstat där återbetalning av ingående mervärdesskatt har begärts är ur såväl faktisk som rättslig synpunkt i princip bunden till uppgifterna i detta intyg.

(se punkterna 40, 41, 49 och 50 samt punkt 1 i domslutet)

2. Artikel 1.1 i rådets trettonde direktiv 86/560 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättnings-skatter — Regler om återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade på gemenskapens territorium, skall tolkas så, att sätet för ett bolags ekonomiska verksamhet är den ort där bolaget har sin centrala förvaltning och de väsentliga besluten avseende ledningen av bolaget fattas.

För att avgöra var sätet för ett bolags ekonomiska verksamhet är beläget måste en mängd faktorer beaktas. I första hand avses här faktorer som det stadgeenliga sätet, orten för den centrala förvaltningen, den ort på vilken bolagsledningen sammanträder och den ort, vanligtvis densamma, där bolagets all-

männa policy beslutas. Andra faktorer, såsom bosättningsorten för företagsledarna, orten där bolagsstämman hålls, där administrativa handlingar och bokföringshandlingar förvaras och där merparten av företagets finansiella transaktioner, bland annat bankförbindelser, sköts kan också beaktas.

Följaktligen kan en sådan fiktiv etablering som utgör ett kännetecken för brevlådeföretag inte betecknas som säte för den ekonomiska verksamheten, i den mening som avses i artikel 1.1 i trettonde direktivet.

(se punkterna 61–63 samt punkt 2 i domslutet)